

PASAULES BESTSELLERS

TOMS VUDS

NOSLĒPUMAINAIS

VIŅŠ IERODAS KLUSĒJOT
UN ATSTĀJ AIZ SEVIS ELLI

TOMS VUDS
NOSLĒPUMAINAIS

TOM WOOD

A QUIET MAN

TOMS VUDS

NOSLĒPUMAINAIS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-312.4
Vu 060

Copyright © Tom Hinshelwood 2021
The moral right of the author has been asserted.
All rights reserved.

Toma Vuda romāna "Noslēpumainais"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-027-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

Megai

NOSLĒPUMAINAIS IR PACIETĪGS VĪRS. VIŅŠ RŪPĪGI IZVĒLAS VĀRDUS UN RUNĀ TIKAI TAD, KAD IR VĒRTS KAUT KO TEIKT. VIŅŠ IR VĒROTĀJS, KLAUSĪTĀJS. VIŅŠ PIEVĒRŠ UZMANĪBU, NETIECOTIES PĒC TĀS, UN PAR JUMS ZINA VAIRĀK, NEKĀ JŪS PAR VIŅU. ŠIS NOSLĒPUMAINAIS IR BĪSTAMS VĪRS.

PIRMĀ NODAĻA

Jau zārks vien maksāja vairāk nekā lielākā daļa automašīnu. Tā iekšējo nerūsējošā tērauda struktūru klāja ar roku grebta melnkoka čaula. Nospodrināta, lai kļūtu izturīga pret visām dabas stihijām. Ar misiņa un zelta apdari. Viss gaiss, viss mitrums aizvākts ar lietpratīgiem paņēmieniem un aizstāts ar inertu gāzi, lai iekšpusē valdošā atmosfēra būtu sterila un paliktu tāda arī pēc hermētiskas zārka noslēgšanas. Šādi ieskauts, uz mīksta, balta samta dusošais, iebalzamētais liķis nesadalīsies, nekad nesarusies. Tas viņiem bija vissvarīgākais. Melnkoks, zelts – tiem nebija nekādas nozīmes. Tie bija tikai rotājumi. Nedrīkstēja būt nekādu šaubu, ka tas, kurš gulēja zārkā, tur gulēs visu mūžību, kamēr pasaulei, Saules sistēmai, pienāks gals kādā neiespējami tālā, neiedomājamā nākotnē.

Pat tas jau būtu pārāk ātri.

Par sevi viņiem šādu raižu nebija. Viņi nevēlējās, lai viņu mirstīgie ķermeņi pēc nāves paliktu neaptraipīti. Tas viņiem bija liels mierinājums, jo apliecināja, ka viņiem vairāk rūp kāds cits, nevis viņi paši. Par spīti visam, kas liecināja par pretējo, viņi patiesībā bija labi ļaudis, nesavtīgi ļaudis.

Sēdēdami milzīgajā katedrālē, viņi daudz domāja par nesavtību, par labdarību.

Bija neiespējami to nedarīt, atrodoties starp veidoliem un sienu gleznojumiem, krucifiksiem un svecēm. Te bija tik daudz sveču.

Viņi daudz domāja arī par likteni un mantojumu.

Šādas domas nebija nekas jauns, kaut gan salīdzinājumā ar viņu ilgo mūžu tās bija uzradušās nesen, un pēdējā laikā sāka parādīties aizvien biežāk. Līdz ar katru pamanāmo nedēļu, ar katru acīmredzami zaudēto svara mārciņu, ar katru papildu stundu, ko vajadzēja pavadīt gultā, viņi bija vērojuši, domājuši un sprieduši, ko vajadzētu darīt.

Šādu ideju nebija viegli pat izteikt skaļi, paturot prātā, ka savulaik viņi par šādu ierosinājumu bija smējušies, izjutuši riebumu, jau tikai iedomājoties vien par šādu vārdos neizteiktu apvainojumu. Viņi bija nemitīgi strīdējušies, un viņi taču nekad nemēdza strīdēties.

Viss bija mainījies.

Kas viņiem tagad atlika?

Dažreiz vienīgā izeja bija arī visnepatīkamākā.

– Es zinu, ka mēs šaubāties, – viņš piesardzīgi ieteicās. – Tomēr uzskatu, ka mums vajadzētu to darīt. Es gribu to darīt. Protams, tikai tad, ja tu esi vienisprātis ar mani. Tam ir jābūt mūsu abu lēmumam. Ko teiksi?

Viņa atbildēja:

– Esmu jau piezvanījusi.

OTRĀ NODAĻA

Vientuļš puisis, kurš devies makšķerēt, vakaros, visticamāk, dotos iedzert pāris glāzes alus uz vietējo bāru, tāpēc Viktors bija rikojies tieši tā. Atgriezies motelī no ezera, viņš nomazgājās vannā, kas bija viņam par mazu, pārģērbās un pa šoseju nogāja vienu jūdzi līdz bāram. Viņš, protams, varēja braukt arī ar savu auto, taču nevēlējās, lai atpakaļceļā viņu apturētu vietējie varas pārstāvji. Pat ja divas alus glāzes nekādi nespēja ietekmēt ne viņa spēju vadīt automašīnu, ne arī kaut ko citu. Tā kā tie, kuri nelietoja alkoholu, izcēlās visās iespējamajās saviesīgajās situācijās, cilvēkam ar viņa profesiju liela izturība pret alkoholu bija nepieciešamība. Kaut gan teorētiski piedzēries cilvēks varēja paveikt to, ko darīja Viktors. Galu galā alkohols daudziem slepkavām darbojās kā katalizators. Kaut gan bez tādas pašas ievērojamas atlīdzības.

– Alu, – Viktors sacīja, kad bārmenis apvaicājās, ko viņš vēlas.

Šis bārmenis bija francūzis, spriežot pēc akcenta – no Parīzes, un aptuveni trīsdesmit gadus vecs. Viņš te bija strādājis arī visos iepriekšējos vakaros. No malas raugoties, civilpersona. Tomēr viņam piemita atsevišķas iezīmes, kas lika iedūkties Viktora draudu radaram. Francū-

zis bija īstajā vecumā: ne pārāk vecs un ne pārāk jauns; īstajā formā: spēcīgs un tvirts; viņa mati bija īsi apgriezti: nekādā konkrētā veidā, tomēr pārāk īsi, lai uzbrucējs varētu tajos ieķerties. Pēc paveikta darba tādu pašu matu griezumu bieži izvēlējās arī pats Viktors, lai ātri un efektīvi pārveidotu savu ārieni. Bārmeņa drēbes bija pietiekami platas, lai neierobežotu kustības, un tomēr arī gana pieguļošas, lai nekur nekas neaizķertos vai nevarētu tikt sagrābts dūrē.

Jau pēc dažām sekundēm kopš abu pirmās tikšanās Viktors bija nospriedis, ka tas nebūs potenciālais ienaidnieks. Par to liecināja bārmeņa kustības. Tās bija pārāk lēnas. Viņa mugura bija stīva, pleci pārāk nekustīgi. Stīvums nozīmēja, ka draudi nepastāv. Profesionālis šādā stāvoklī tiktu atvaļināts vai arī jau bija atvaļināts. Tas nozīmēja, ka viņa drēbes bija tikai drēbes. To piegriezums bija tikai ērts. Tas nozīmēja, ka matu griezuma līdzība bija tikai sagādīšanās. Droši vien viņš tos bija īsi apgriezis, aturoties no modes, jo tā bija ērtāk; vienkāršāk kopt, mazāk laika jāpavada pie spoguļa, pietiekami īsi, lai pēc dušas un noslaucīšanās varētu taisnā ceļā doties ārā. Nekāda sakara ne ar cīņas, ne ar maskēšanās praktiskumu.

Parasts bārmenis, kurš izskatījās noguris, lai gan bārs bija gandrīz tukšs. Bez Viktora tajā atradās tikai pieci citi apmeklētāji. Un viņi visi dzēra pietiekami lēni, lai francūzis lielāko daļu laika varētu nedarīt gandrīz neko. Tomēr Viktors nodomāja, ka varbūt viņš visu dienu bija pavadījis uz kājām pēc nakts, kurā nebija pārāk daudz gulējis. Melnumi zem nagiem vēstīja par kādu fizisku darbu pirms maiņas uzsākšanas bārā. Varbūt viņš bija labojis automašīnu. Varbūt uzracis dārzu.

Viktora pieredze liecināja, ka lejamais alus vienmēr bija

labāks par pudeļu alu, un tomēr glāze varēja kalpot par improvizētu ieroci vienīgi tad, kad tā bija sasista. Ar sasiestu glāzi varēja nogalināt, ja to iegrūda kādam kaklā, taču tā bija gandrīz bezjēdzīga jebkurā citā uzbrukumā mērķim, kuram piemita kaut vai nelielas zināšanas par tuvciņu. Arī pudeli varēja sasist un izmantot kā vēl labāku duršanas ieroci – biezāku un izturīgāku –, taču veseļa tā bija izlietojama kā steks. Sitiens ar pudeli pa deniņiem vai smadzeņu stumbru varēja būt nāvējošs, bet pa zodu vai žokli – izraisīt bezsamaņu. Pudeli varēja izmantot, lai atvairītu nazi vai iebelztu pa uzbrucēja plaukstas locītavu vai plaukstu tik spēcīgi, ka viņš izmeta nazi. Vajadzības gadījumā pudeli varēja izmantot arī kā metamo ieroci, lai gan Viktoram vēl nekad nebija nācies tā rīkoties.

Nekādu cīniņu.

– Es ņemšu importa alu, – Viktors bija paziņojis tajā pirmajā vakarā, kad viņam bija ļauts izvēlēties.

– Paņemiet vienu arī sev, – Viktors viņam sacīja tagad.

– *Merci*, – francūzis atteica. – Tā arī darišu.

Viņš izķēra no dzesētāja divas pudeles, likdams lietā vienu roku: divi pirksti ap vienas pudeles kaklu, divi – ap otru. Ar otru roku viņš atkorķēja abas pudeles un vienu no tām nolika uz bāra letes Viktoram priekšā.

– Priekā.

Nekādas saskandināšanas, tikai paceltas pudeles.

Viktors nemēdza bieži piedalīties nevajadzīgās saviesīgās nodarbēs, bet viņš jau nebija Viktors. Viņš tikai retu reizi bija Viktors. Šobrīd viņš bija pārdevējs no Lasvegasas, kuram patika maksšķerēt tālu prom no mājām. Šis vīrietis bija devies atvaļinājumā, kaut arī aizceļojis tālāk, nekā sākotnēji iecerējis. Šis vīrietis laiku pa laikam izmaksāja alu kādam citam. Viņš ne ar vienu neiedrau-

dzējās, taču varēja izturēties draudzīgi. Viņš bija kluss, taču neklusēja.

Klusums bija Viktors.

Alum nebija ne vainas – tieši tāpat kā lielākajai daļai pudeļu alus. Viens zeltains apiņu dzēriens garšoja gandrīz tāpat kā jebkurš cits. Viktora pieredze liecināja, ka atšķirība ir neliela. Izmaiņas nenozīmīgas. Viņam daudz labāk garšoja burbons vai degvīns. Un tomēr izskatījās, ka šis alus francūzim iet pie sirds pietiekami, lai varētu noprast, ka tas ir viņa iemīlotākā dzēriena iemīlotākais zīmols. Ņemot vērā viņa izcelsmi, Viktors bija domājis, ka francūzim drīzāk garšo vīns, un viņam nepatika, ka šis pieņēmums bija izrādījies nepareizs. Vajadzētu būt precīzākam savos spriedumos. Viņam vajadzēja būt precīzākam.

No tā bija atkarīga viņa dzīvība.

Malkojot alu, francūzis kaut ko nočukstēja savā dzimtajā mēlē:

– *Bien trop bonne pour les lèvres mortelles.*

Tas nebija domāts Viktoram, tas nebija domāts, lai tiktu saprasts, taču viņš runāja franciski. Kaut arī Viktoram pēdējā laikā nebija bijis iemesla runāt franciski un viņš zināja, ka vairs nespētu to darīt tekoši, viņš tomēr saprata šos vārdus.

Pārāk labs mirstīgām lūpām.

Uz mirkli viņu pārņēma vēlēšanās atbildēt franciski un izvingrināt savus valodas muskuļus ar kādu, kuram šī valoda bija dzimtā. Bija viegli iztēloties francūža pārsteigumu. Franču valodā runājoši ļaudis Kanādā gan nebija nekas neparasts, tomēr tie daudz biežāk bija sastopami Kvebekā, nevis šeit, pierobežā. Bija viegli iztēloties, ka pēc pirmā pārsteiguma bārmenis pasmaidītu un atbildētu tai pašā valodā, vienlīdz priecīgs par iespēju patērēt fran-